

TURNOVER

Een vijfdelige serie van ultrakorte verhalen,
exclusief geschreven door Karin Amatmoekrim voor Turnover

Troost

Op de plek waar ze zich een oud, onooglijk pandje herinnerde, stond nu een toren. Het was opgetrokken uit glas en metaal en golfde uitdagend de wolken in. Soms keek ze ernaar en dan leek het een brutaal pad naar de top van de Olympus. Een provocatie van de mens aan zijn goden. Denk maar niet dat jullie onaantastbaar zijn. De toren, gebouwd door mensenhanden, bedacht door mensenbreinen, als toonbeeld van de maakbaarheid van het geluk.

Op andere dagen, dagen als vandaag, keek ze naar het golvende glas en dacht ze plotseling zeker te weten dat het juist het omgekeerde was; een verontschuldiging voor het rechttoe rechtaan van alle andere gebouwen. Een mea culpa voor het neerhalen van dat oude, lelijke gebouwtje dat door de tijd was ingehaald. Een zich wringen in bochten, om maar te zeggen; het spijt me. Alles vergaat, dat is al erg genoeg. Ze volgde een moment de jagende wolken in hun reflectie in de glazen toren, en liep toen door. Iets verderop daalde ze de trappen bij een metrohalte af, versnelde ondergronds de tijd, en dook kilometers verder weer op uit een ander trottoir. De wereld was hetzelfde, maar anders. Hier groeiden kantoorcomplexen als betonnen organismen in de richting van de zon. Hun schaduwen hielden de straten eromheen gevangen in metersbrede tralies. Tussen de gebouwen door boorde de zon scherpe banen licht over het asfalt. Het had iets democratisch, zoals mannen in dure maatpakken ingeklemd bij het stoplicht wachtten tussen loopjongens met een levering lunchbroodjes en druk pratende kamermeisjes die met diepe halen aan hun sigaretten trokken, zo efficiënt mogelijk gebruik makend van hun pauze. Een zijstraat verderop was het alweer stiller; hier kwam het werkende volk niet. Een zwerver scharrelde tussen keurig opgestapeld afval. Hij vond er enkel karton en oude verpakkingen. Een toerist, verdwaald, sloeg per ongeluk de zijstraat in. Hij twijfelde, alsof hij op de drempel van een kamer stond en zich afvroeg of het de juiste was, en draaide zich vervolgens om. Hij verdween in de stroom mensen, loste op als een zeepdeeltje in warm water.

Het parkje waar de zakenlui bij goed weer hun broodjes en meeneembekers met koffie gebruikten, was stil buiten de lunchtijd om. Het groen deed zijn best om de hoeveelheid grijs van de wereld te verhullen. De claxon van een taxi joeg een groep duiven een boom in.

Kleine blaadjes raakten los, dwarrelden neer op de kruinen van rondbuikige kindjes die rondscharrelden in hun zandbak, als kippen op zoek naar graan. Op de bankjes langs de kant zaten de vrouwen met een uitdrukking van gelatenheid op hun gezicht. Hier werden momenten gestolen en gevuld met dromen van een blozende jeugd, een meeslepend leven, een carrière zonder schuldgevoel. Een enkeling onder de moeders keek naar Amy op, toen ze voorbij liep. Iets in haar tred, in hoe ze bewoog in haar ruime jas, het tekenblok onder een arm geklemd, riep herinneringen op aan de vrijheid om te dromen van iets dat groter is dan jezelf.